

[Chr. Thomsen.]

udviklingen er løbet fra reglerne. Mens man tidligere brugte forholdsvis beskedne mængder og renere gifte med lettere overskuelige virkninger, bruger man nu en række meget mere komplicerede forbindelser, hvis giftvirkninger er langt vanskeligere at kontrollere, og hvis virkning er i høj grad forskelligartet efter de stoffer, de kommer sammen med. Lad mig i denne forbindelse nævne de såkaldte systemiske gifte, der er meget farlige, og hvor det simpelthen er planten, der opsuger giften, der føres rundt af saften i frugt og stængel og opbevares der igennem længere tid.

Mange af disse nye midler findes simpelthen ikke nævnt i den nugældende giftlov, og hvad der er med til stærkt at svække respekten for denne lov, er, at man skal føre giftbog for enkelte midler, medens andre i og for sig langt farligere midler kan købes frit. Målet må derfor være at finde frem til en lovgivning, der løser først og fremmest to opgaver, for det første at skabe den lettest mulige adgang for forbrugerne til at få fat i de stoffer, de har brug for, og for det andet — og det er det væsentlige — at skabe sikkerhedsforanstaltninger, så at færrest mulige menneskeliv går tabt. Helt udnåds kan det vel ikke, når det drejer sig om så farlige giftstoffer, men man må se at finde frem til sikkerhedsforanstaltninger, der nedbringer antallet af tabte menneskeliv til det mindst mulige.

Sikkerhedsforanstaltningerne bør begynde på fabrikken. Det må være et både naturligt og rimeligt krav, at alle originalpakninger forsynes med brugsanvisning, der klart og tydeligt angiver, hvad der er i pakken, og hvilke giftvirkninger indholdet har. Da giftbøgerne efter forslaget bortfalder, bliver det af stor betydning i fremtiden, at kunden klart får tilkendegivet, hvad der findes af giftstoffer, og på hvilken måde stofferne kan virke farligt ved brug. Jeg finder det helt naturligt, at dette område i fremtiden overgår til landbrugsministeren, der får ansvaret for kontrollen.

Den rivende udvikling, der har været indenfor den kemiske industri, gør det samtidig ønskeligt, at man finder en ordening, der kan holde trit med udviklingen. Jeg mener, at det helt rigtige må være, at man har et permanent, sagkyndigt giftudvalg med vidtgående myndighed til til stadighed at kontrollere nye midler og deres farlighed. Det må være naturligt af to årsager. For det første er det meget store millionbeløb, de danske landbrug og gartnerier bruger til disse midler, og derfor må det være rimeligt, at man får en vis sikkerhed for, at de giftstoffer, der er angivet på pakningen, også findes i midlet. Samtidig må det være rigtigt af hensyn til sikkerheden, at man er helt klar over, at de stoffer er der — og er der i den forbindelse, som er nævnt.

Jeg tror, at alle parter, både fabrikanten, den handlende og forbrugeren, vil være glade ved, at giftbøgerne forsvinder, og at man i stedet for inddeler giftstofferne efter deres farlighed.

Den bestående ordening med særlig farlige giftstoffer, såsom blåsyre, klorpikrin og andre, som ikke kan købes og ikke må bruges af alle i dag, men kun af dem, der har giftcertifikat, mener jeg bør bestå. Disse gifte er så farlige, at det vil være helt urimeligt at bringe dem ud i handelen. Den fornuftigste udvej vil sikkert være, at man opdeler giftstofferne efter deres farlighed og klart antyder, f. eks. med 1, 2, 3, 4, hvor stor farlighed der er ved vedkommende sprøjtemiddel.

Selvom man søger at give forbrugerne de bedst mulige oplysninger, kan det sikkert ikke undgås, at der altid vil være folk, som ved uforsvarlig omgang enten ved opbevaringen eller ved brugen tilsidesætter de nødvendige forsigtighedsregler, og derfor finder jeg det rigtigt, at der i loven er indføjet en straffeparagraf, der søger at ramme dem, der viser letsindig ligegyldighed, som eventuelt kan gå ud over andre.

Der er i de senere år også blevet brugt en del hormonstoffer, med to formål, først og fremmest at fremme planters vækst, men